

РЕШЕНИЕ

№ 406

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Надежда Махмудиева

Членове: Снежана Бакалова
Жана Ив. Маркова

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Жана Ив. Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20221000503484 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК и е образувано по:

1. Въззивна жалба вх. № 296437/15.07.2022 г. на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ УНИКА“ АД, ЕИК 040451865, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Т. Александров“, № 18, срещу **Решение № 261788/27.05.2022 г.**, по гр.д. № 4589/2018 г., на СГС, I-8 с., **в частите с които е осъдено да заплати на А. Д. Г., ЕГН ***** и Р. А. Г., ЕГН *******, двамата с местожителство в гр. ***, ул. „****“, № ***, вх.***, ет.***, ап.***, **сумата 68390.00 лв.**, представляваща застрахователно обезщетение дължимо за настъпило застрахователно събитие – кражба на л.а. „БМВ 530D“, ДК № ***, по силата на застрахователен договор за застраховка „Каско на МПС“, обективиран в полица № 15054110035, ведно със законната лихва, считано от 05.04.2018 г. до окончателното изплащане, както и **сумата 14154.87 лв.**, обезщетение за забава върху главницата, за периода 21.03.2016 г. – 04.04.2018 г., на осн. Чл. 208, ал. 1 КЗ (отм.) и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Въззивникът счита решението в атакуваната му част за неправилно, тъй като е постановено в нарушение на процесуални правила; постановено в противоречие с материалния закон и като необосновано. В резюме оплакванията във въззивната жалба се свеждат до следното: - възражението за недействителност на застрахователния договор, сключен от лице непритежаващо право на собственост върху автомобила неправилно е прието за неоснователно, поради изключване от доказателствата на представен Договор за наем от 17.12.2013 г.; - в нарушение на процесуалните правила е открито производство по реда на чл. 193 ГПК по релевирано от ищците

оспорване след процесуалните срокове за това; - неправилно е вменено в тежест на ответника доказването на обстоятелства, определящи недействителността на представения от ищците договор за покупко-продажба, по силата на който ищците се легитимират като собственици на автомобила, както и вменяването в тежест на ответника да посочи съдържание и правно действие на договора, който пораждал правоизключващи последици преди прехвърлянето на автомобила; - първоинстанционния съд не е предприел действия по служебно установяване на чуждо приложимо право, във връзка с възражения на въззивника за липса на вещнопрехвърлително действие на придобивното основание, от което черпи права праводателят на ищците П.; - неправилно не е било обсъдено прието по делото писмено доказателство – сертификат за регистрация на автомобил във Великобритания; - неправилен извод за неоснователност на възражението за наличие на основанията по чл. 6.8 ОУ за отказ за заплащане на обезщетение. По същество, моли за отмяна на решението в атакуваната му част и постановяване на ново, с което предявените искове бъдат отхвърлени. Претендира разноски за две инстанции.

В границите на срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, въззиваемите А. Г. и Р. Г., чрез процесуален представител, депозирал писмен отговор, в който считат въззивната жалба за неоснователна и недоказана. Считат, че от събраните в хода на производството писмени доказателства безспорно са се установили всички факти, пораждащи задължението на застрахователя да заплати застрахователно обезщетение за кражбата на застрахования при него автомобил. Твърдят, че представеният от ответника Договор за наем е бил своевременно оспорен от тях и излагат коментар на събраните в тази насока специални знания, посредством съдебно-почеркова експертиза. Сочат, че събраните доказателства водят до категоричен извод, че процесният автомобил е внесена в РБ, регистриран е на името на праводателя на ищците, който впоследствие го е отчуждил в тяхна полза, след което автомобилът е бил регистриран на тяхно име. По същество молят за потвърждаване на атакуваната част от решението и присъждане на разноски за въззивно производство.

2. Насрещна въззивна жалба вх. № 303578/21.09.2022 г. от А. Д. Г., ЕГН ***** и Р. А. Г., ЕГН *****, двамата с местожителство в гр. ***, ул. „***“, № ***, вх.***, ет.***, ап.*** срещу **Решение № 261788/27.05.2022 г.**, по гр.д. № 4589/2018 г., на СГС, I-8 с., **в частите с които са отхвърлени исковете за осъждане на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ УНИКА“ АД, ЕИК 040451865, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Т. Александров“, № 18, да заплати разликата над присъдената сума 68390.00 лв. до претендираната в размер на 105000.00 лв., представляваща застрахователно обезщетение дължимо за настъпило застрахователно събитие – кражба на л.а. „БМВ 530D“, ДК № ***, по силата на застрахователен договор за застраховка „Каско на МПС“, обективиран в полица № 15054110035, ведно със законната лихва, считано от 05.04.2018 г. до окончателното изплащане, както и за разликата над присъдената сума 14154.87 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата до претендираната в размер на 24519.78 лв., на осн. Чл. 208, ал. 1 КЗ (отм.) и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.**

Въззивниците считат постановения съдебен акт в атакуваните му части за неправилен. В резюме оплакванията им се свеждат до твърдения за

неправилно определен размер на претърпяната от тях вреда. Считат, че съдът неправилно е съобразил заключението на СОЕ в тази й част като настояват, че действителната пазарна стойност на автомобила била посочената в сключения застрахователен договор сума, а в случай, че било налице надзастраховане то това е следвало да бъде отразено в сключеният договор или друг документ. Излага коментар на възприетото от вещото лице в това отношение. По същество моли за отмяна на решението в атакуваните му части и уважаване на предявените искове. Претендира разноски за две инстанции.

В границите на срока по чл. 263, ал. 3 ГПК, въззиваемата страна депозира **писмен отговор вх. № 314159/02.12.2022 г.**, в който счита насрещната жалба за неоснователна. Счита, че изложените от въззивниците оплаквания са необосновани и нелогични, а част от тях ирелевантни. Оплакванията срещу възприетото от експерта счита за неоснователни предвид липсата на оспорване на експертизата.

Настоящият състав на Софийски апелативен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, насрещната жалба и отговорите, приема за установено от **фактическа и правна страна** следното:

От представеното по делото заверено копие на първа страница на застрахователна полица № 15054110035 се установява, че бил сключен договор между ищецът Г. и ответното дружество, за застраховка "Каско на МПС", с предмет л.а. "БМВ 530D", ДК № ***, с период на покритие 21.05.2015 г. – 20.07.2016 г., при договорена застрахователна сума по Клауза „А“ – пълно Каско – 105000.00 лв. и премия в общ размер на 4241.16 лв., изплащането на която е разсрочено на 4-ри равни вноски от по 1060.29 лв. Видно от полицата е, че в нея като ползвател е вписано лицето П. П..

Между страните не е било предмет на спор обстоятелството, че автомобилът е бил откраднат на 18.12.2015 г. като на същата дата е уведомен застрахователя и е образуван щета № 15110540561/18.12.2015 г. Представено по делото е и уведомително писмо по застраховка „Каско на МПС“ по щета № 15110540561/18.12.2015 г. от 21.12.2015 г., с което ползвателят на автомобила П. е предавал на застрахователя изискани документи.

Видно от представеното Постановление от 12.02.2016 г. на СРП е, че за противозаконното отнемане на автомобила, представляващо престъпление по чл. 346, ал. 1 НК, е било образувано досъд. произв. № 3382 ЗМК-3381/2015 г., по описа на 8-мо РУ-СДВР, което поради неоткриване на извършителя е спряно, на осн. чл. 244, ал. 1, т. 2 НПК.

Представено е и писмо № 1140/21.03.2016 г. застрахователното дружество уведомило ищеца, че отказва да изплати застрахователно обезщетение по образуваната щета, тъй като при извършена проверка е установило, че автомобилът е собственост на английска фирма, която го е отдала под наем и не е издала разрешение за продажба.

За установяване собствеността на автомобила от страна на ищите е представен Договор за покупко – продажба на МПС, рег. № 9041/17.07.2015 г., на Нотариус № 018, с район на действие РС - Шумен, по силата на който П. П. е продал на А. Г., л.а. „БМВ 530D“, ДК № ***, с рама № WBA5D12090D287163, за сумата от 8000.00 лв. Представено е и пълномощно от същата дата, рег. № 9090, по силата на което на продавача на автомобила били учредени представителни права в описания в пълномощното обем.

Между страните не е било предмет на спор обстоятелството, че към момента на придобиване на автомобила ищецът Г. е бил в брак с ищцата Г.. Представено е и удостоверение за сключен граждански брак от 19.03.1988 г.

Във връзка с дадени от съда указания, с постановеното по реда на чл. 374 ГПК Определение, без номер от 05.10.2018 г., от страна на ответника е представен Договор за наем (без поддръжка), придружен от превод на български език и заверен от процесуален представител на ответника (стр. 65-80), от който се установява, че собственикът „Alphabet“ (GB) е отдал под наем на „Manj Construction“ Limited, нов л.а. „БМВ 530D M Sport A“, при авансов наем 1537.32 лири стерлинги и 35 месечни наеми по 512.44 лири стерлинги. Налице е отбелязване, че споразумението е за наем и стоките не стават собственост на наемателя и последния не трябва да ги продава. Подписът за наемодателя носи дата 10.12.2013 г., а за наемателя – 17.12.2013 г. Договорът е придружен от Условия.

Отново във връзка с дадените указания с посоченото в предходния абзац Определение от 05.10.2018 г., ответникът е представил заверено копие и превод на Документ за продажба на употребявано превозно средство от 10.06.2015 г. (стр. 81-82), от който се установява, че „Manj Construction“ Limited е продало на П. П. превозно средство „БМВ 530D M Sport A“, с идентификационен номер WBA5D12090D287163 и регистрационен номер ***, за сумата 18000.00 лири стерлинги.

Представени по делото са и ОУ за застраховка Каско на МПС, влезли в сила на 22.05.2013 г.

За установяване стойността на процесния автомобил към датата на сключване на застрахователния договор и към датата на настъпване на застрахователното събитие по делото е назначена САТЕ, чието заключение, неоспорено от страните, е приобщено към доказателствата по делото и е кредитирано като компетентно и безпристрастно дадено. От него се установява, че към датата на сключване на застрахователния договор действителната стойност на автомобила възлиза на сумата 84513.00 лв., а към датата на настъпване на събитието на сумата 79606.00 лв. В заключението експертът е уточнил, че посочените стойности са относими към автомобил с ляво разположение на волана, а ако процесният е бил с дясно разположение, то посочените стойности следва да бъдат намалени с процент не по-малък от 10. Експертът е посочил, че разшифровайки номерът на рамата на превозното средство се установява, че същото е произведено 02/2014 г.

Въпросът за **допустимостта на въззивната жалба** е разрешен с постановеното по делото Определение № 69/10.01.2023 г., поради което същата подлежи на разглеждане по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК - въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. В обхвата на така посочените въззивни предели съставът на САС намира, че решението е постановено в границите на правораздавателната компетентност на съда и от законен състав, поради което се явява **валидно**. Произнасянето на СГС съответства на заявената за разглеждане искова претенция, която черпи правното си основание от разпоредбата на чл. 208, ал. 1 КЗ (отм.), предвид датата на сключване на застрахователния договор. Искът е пряк и е предоставен на увреденото лице срещу застрахователното дружество, с което причинителят на вредата се намира в облигационно

правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“, поради което решението се явява и **допустимо**.

Съобразно разпоредбата на чл. 208, ал. 1 от КЗ, при настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в границите на уговор. Срокът не може да бъде по-дълъг от 15 дни и започва да тече от деня, в който застрахованият е изпълнил задълженията си по чл. 206, ал. 1 или 2 и чл. 207, ал. 3 КЗ.

В конкретният случай, съобразно твърденията в исковата молба настъпилото застрахователно събитие е "кражба на МПС" като предпоставките за уважаване на иска са между страните да е налице валидно облигационно правоотношение по застрахователен договор за застраховка „Каско на МПС“, да е настъпило застрахователно събитие, което да представлява покрит от договора риск, застрахованият да е уведомил в срок застрахователя за настъпилото събитие и да е представил поисканите от застрахователя документи, пряко свързани с установяването на събитието и размера на вредите и да не е налице плащане на застрахователното обезщетение.

Предпоставка за действителността на застрахователния договор е наличието на застрахователен интерес, дефиниран в нормата на пар.1.34 от ДР на КЗ (отм.), като правно призната необходимост от защита срещу последиците от застрахователно събитие. Съгласно разясненията дадени в т. 4 от Постановление № 7/77 от 04.10.1978 г, Пленум на ВС, действителността на всички видове застрахователни правоотношения е в пряка връзка със застрахователния риск и застрахователния интерес. Наличието на застрахователен интерес предпоставя и поемането на застрахователния риск относно предмета или обекта на застраховане. Интересът трябва да е налице за застрахованото лице, а в случаите, когато застраховката ще ползва трето лице - и то трябва да има субективен интерес от нея. При отчитане на значението на риска и интереса за застрахователните правоотношения, следва да се изясни доколко те са били налице при създаването (възникването) на правоотношенията, дали с настъпването на застрахователното събитие няма изменение на обстоятелствата, при които са възникнали, което да ги засяга, както и дали застрахователното правоотношение не е прекратено заради отпадане на същите. Допълнително в Решение № 109/16.11.2009 г., т.д. № 91/2009 г., I ТО на ВКС, се разяснява, че застрахователният интерес се определя от отношението на застрахования към определени имуществени или неимуществени блага, при увреждането на които от събитието, визирано от застрахователния риск, биха настъпили вреди за застрахования, каквито блага са а правото на собственост и ограничените вещни права като същият произтича от потенциалната възможност да настъпят конкретни вреди за застрахования при накърняване на застрахователното благо.

Съобразно разпоредбата на чл. 195, ал. 1 КЗ, при липса на застрахователен интерес сключеният застрахователен договор е недействителен като същият трябва да съществува през целия срок на застрахователния договор (съгл. Ал. 3) и ако интересът отпадне по време на неговото действие, договорът се прекратява, а застрахователят има право за задържи частта от премията, съответстваща на изтеклия срок до неговото прекратяване. Налага се извода, че предпоставка за наличието на застрахователния интерес като условие за действителност на договора, е застрахованият да е титуляр на парично оценимо право върху обекта на

застраховане, което може да бъде засегнато от евентуалното настъпване на застрахователното събитие, в което се изразява и застрахователният риск.

Допълнително в Решение № 213/21.01.2015 г., по т.д. № 4131/2013 г., на ВКС, е разгледан въпросът дали е действителен договорът за застраховка ако с е оспорва собствеността на застрахованото имущество и е прието, че по аргумент от нормата на чл. 201, ал. 2 КЗ, сключеният от застрахования договор за застраховка на чуждо имущество би бил недействителен, ако не е дадено одобр.е на собственика, но до одобр.ето му, същият е в положение на висяща недействителност. При настъпване на застрахователно събитие и липса на одобр.е на договора от собственика на застрахованото имущество, отпада отговорността на застрахователя. Когато застрахованият е сключил договор за имущество, за което е заявил, че е негова собственост, от значение е наличието на застрахователен интерес по чл. 195 КЗ (отм.), за целия период от действие на договора. Прогласената от законодателя недействителност по чл. 195, ал.1 КЗ (отм.), поради липса на застрахователен интерес е относима за липсата на застрахователен интерес на застрахования към момента на сключване на договора, докато при отпадане на интереса по време на неговото действие договорът се прекратява - чл. 193, ал. 3 КЗ (отм.). При оспорване на правото на собственост на застрахования върху застрахованото имущество на доказване подлежи факта, че собственик на това имущество е трето лице, а не застрахования. Оспорването на правото на собственост на застрахования върху застрахованото имущество, което доказване би имало за последица отпадане на застрахователния интерес, изисква оборване на основанието за възникване на правата на застрахования или установяване на правата на трето лице върху застрахованата вещ. При оспорване на правото на собственост на застрахования върху застрахованото имущество, когато договорът е сключен от застрахования за негова сметка и за негово имущество, договорът е действителен, освен ако се установи, че към момента на сключването му не е съществувал застрахователен интерес. Липсата му може да се основава на доказана от застрахователя недействителност на основанието за възникване на правата на застрахования или на съществуването на право на собственост на трето лице върху застрахованата вещ. (така и Р № 64/15.06.2010 г., по т.д. № 667/2009 г., ВКС, I ТО)

С отговора на исковата молба от страна на застрахователя е било релевирано възражение, че застрахователният договор между страните, обективиран в представената полица № 15054110035, за сключена застраховка "Каско на МПС", за л.а. "БМВ 530D", ДК № ***, е недействителен поради липса на застрахователен интерес, тъй като застрахованият А. Г. и съпругата му Р. Г., не са придобили правото на собственост върху процесния автомобил, поради липса на вещно-прехвърлително действие на представения Договор за покупко-продажба от 17.07.2015 г., представляващ придобивното им основание. С отговора на исковата молба в подкрепа на оспорването си, застрахователят е представил два документа на английски език, със заверка за вярност с оригинала.

Тези твърдения на ответника не са били оспор. от страна на ищците в границите на процесуалните срокове, тъй като същите не са се възползвали от правото си по чл. 372 ГПК, на допълнителна искова молба. Не са били оспор. и представените от ответника документи.

Оспорване не е налице и в проведеното първо съдебно заседание на 08.11.2018 г., когато документите на английски език са представени в превод

на български език и със заверка на адвокат за превода. Нещо повече, в това съдебно заседание неоснователно и в нарушение на процесуалните правила съдът, при липса на подобно искане от страна на ищеца, служебно е задължил ответника да представи оригинал на представения Договор (без да уточнява всъщност кой от двата представени договора със становището от 07.11.2018 г.). В същото съдебно заседание, процесуалния представител на ищите е направил изрично изявление, че не желае изискването на договор в оригинал.

Оспорване на истинността на документ, по реда на чл. 193 ГПК е въведено в съдебното заседание, проведено на 24.01.2019 г. Доколкото отново не е посочен документът, който е предмет на оспорването, от изявлението на процесуалният представител на ищите би могло да се изведе, че се касае за представения Договор за наем от 10.12.2013 г./17.12.2013 г., тъй като е посочено, че се касае за документ състоящ се от повече от една страници, съдържащ подписи само на първата страница.

Това оспорване се преценява като преклудирано и събраните във връзка с него доказателства няма да бъдат коментирани.

В конкретния случай, за установяване придобиването на процесния автомобил ищите са се позовали, на представения Договор за покупко-продажба от 17.07.2015 г. При разглеждане на този въпрос и във връзка с въведеното оспорване на придобиването на автомобила, следва да бъдат съобразени и представените от ответника писмени доказателства в тази насока – Договор за наем от 10.12.2013 /17.12.2013 г. и Документ за продажба на употребявано превозно средство от 10.06.2015 г. Видно от първия документ е, че начисляването на всички наеми (авансов и месечни вноски) започва от 1-во число на месеца следващ този, през който автомобилът е предаден. Както бе посочено установено е по делото, че автомобилът е произведен 02/2014 г., следователно срокът на наемане е започнал да тече от първо число на следващия месец или м. 03/2014 г. като изрично е посочено, че правоотношението между страните касае само наемането на автомобила и той не става собственост на наемателя - „Manj Construction“ Limited. При това положение се налага извода, че към датата на сключване на вторият от посочените документи – 10.06.2015 г., вписаният в него продавач на автомобила - „Manj Construction“ Limited не е бил титуляр на правото на собственост върху автомобила, за да може да прехвърли това свое право на купувача П. П., по силата на сключения помежду им договор за продажба. Последният съответно не е могъл да валидно да отчужди правото на собственост върху автомобила в полза на ищите по делото, по силата на сключеният на 17.07.2015 г. Договор за продажба. Само за пълнота следва да бъде посочено, че сключените договори макар и да обективират валидни облигационни правоотношения, нямат вещно прехвърлително действие по отношение собствеността на автомобила.

Изложеното води до извода, че е опровергана доказателствената сила на документите, обективирани извършените покупко-продажби във Великобритания и в България на процесния автомобил, по силата на които застрахования – първия от ищите, е придобил собствеността върху него.

Доколкото по делото не се доказва, че ищите да са собственици на застрахованото имущество, поради което следва да се приеме, че липсва застрахователен интерес, което обуславя недействителност на застрахователния договор, по силата на който се претендира заплащане на обезщетение. В този смисъл е и константната съдебна практика, обективирана

в Решение № 161/9.12.2016 г., т.д. № 2946/2015 г. I ТО, Решение № 874/18.11.2009 г., гр.д. № 4074/2008 г., III ГО, Решение № 792/12.01.2011 г., гр.д. № 281/10.03.2010 г., III ГО, Решение № 213/21.01.2015 г., т.д. № 4131/2013 г., I ТО, всички на ВКС и по новата такава.

Като е достигнал до различен правен извод, първоинстанционният съд е постановил неправилно и незаконосъобразно решение, което ще следва да бъде отменено в осъдителните му части, а предявените главен и акцесорен искиове – отхвърлени. В този смисъл въззивната жалба се преценява като основателна. В отхвърлителната си част атакуваният съдебен акт като правилен и законосъобразен ще следва да бъде потвърден, макар и по различни мотиви от изложените от СГС. В този смисъл насрещната въззивна жалба се явява неоснователна.

По разноските. С оглед изхода от спора разноски се следват на ответника, както за първоинстанционното, така и за въззивното разглеждане на делото, на осн. Чл. 78, ал. 3 ГПК. Съобразно представения списък по чл. 80 ГПК и доказателства, направените за първоинстанционното разглеждане на делото разноски от страна на ответника възлиза на сумата 6750.00 лв., адв. Хонорар и възнаграждения за вещи лица, които подлежат на присъждане.

Съобразно представеният Списък по чл. 80 ГПК, претендираните разноски за въззивното разглеждане на делото възлизат на сумата 16899.01 лв., адв. Хонорар и държавна такса, които също ще следва да бъдат присъдени.

Мотивиран от изложеното, съставът на Софийски апелативен съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА Решение № 261788/27.05.2022 г., по гр.д. № 4589/2018 г., на СГС, I-8 с., в частите с които е осъдено „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ УНИКА“ АД, ЕИК 040451865 да заплати на А. Д. Г., ЕГН *** и Р. А. Г., ЕГН ***** , сумата 68390.00 лв., застрахователно обезщетение, ведно със законната лихва, считано от 05.04.2018 г. до окончателното изплащане, сумата 14154.87 лв., обезщетение за забава върху главницата, за периода 21.03.2016 г. – 04.04.2018 г. и в частта за разноските И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска предявен от А. Д. Г., ЕГН ***** и Р. А. Г., ЕГН ***** , двамата с местожителство в гр. ***, ул. „***“, № ***, вх.***, ет.***, ап.*** **за осъждането на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ УНИКА“ АД, ЕИК 040451865, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Т. Александров“, № 18 да заплати сумата 68390.00 лв., представляваща застрахователно обезщетение дължимо за настъпило застрахователно събитие – кражба на л.а. „БМВ 530D“, ДК № ***, по силата на застрахователен договор за застраховка „Каско на МПС“, обективиран в полица № 15054110035, ведно със законната лихва, считано от 05.04.2018 г. до окончателното изплащане, както и сумата 14154.87 лв., обезщетение за забава върху главницата, за периода 21.03.2016 г. – 04.04.2018 г., на осн. Чл. 208, ал. 1 КЗ (отм.) и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.**

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261788/27.05.2022 г., по гр.д. № 4589/2018 г., на СГС, I-8 с. в останалата му обжалвана част.

ОСЪЖДА А. Д. Г., ЕГН ***** и Р. А. Г., ЕГН ***** **да**
заплатят на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ УНИКА“ АД, ЕИК
040451865, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Т.
Александров“, № 18, сумата 23649.01 лв., разноси за първа и въззивна
инстанции, на осн. Чл. 78, ал. 3 ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване в 1-месечен срок от
съобщаването му на страните, пред ВКС, по реда и при условията на чл. 280
ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____